

ENTREVISTA A JORDI GONZÁLEZ

Text: JORDI FINESTRES / Fotos: JORDI PLAY

El rostre de les mil i una nits

Per segon estiu consecutiu, el periodista Jordi González (Barcelona, 1961) dirigeix i presenta 'Les 1.000 i una', tot un fenomen d'audiència televisiva als Països Catalans. TV3 ha apostat perquè el 'glamour' de Jordi González duri fins a Nadal.

Jordi González va abandonar fa uns mesos Tele 5 per tornar a dirigir la nineta dels seus ulls, *Les 1.000 i una*, el programa que el va fer triomfar a TV3 l'estiu passat i que aquest any deixarà de ser exclusiu de les caloroses nits d'estiu perquè el programa provarà l'aventura de la tardor. González és un fidel amant del directe, de la nit i del contacte amb el públic. Ha trepitjat molts estudis de ràdio i platós de televisió. Va debutar als disset anys a Ràdio Popular de Reus abans de donar el salt a Ràdio Barcelona on va guanyar un Premi Ondas l'any 1987 pel programa *La radio al sol*. Després va venir l'etapa de *La Palmera*, primer en català i després per tot l'estat. La seva trajectòria professional va encaminar-se cap a Antena 3 Televisión l'any 1992 amb el concurs *El turista habitual* i a Canal Sur, un any després, amb *Todo tiene arreglo*, un espai que li va portar el segon Ondas. El 1996 va entrar a TV3 amb el magazín *Això no és tot*, primer en horari matinal i més tard per les tardes abans de l'èxit del *late-show* *Les 1.000 i una* (1997), pas previ al *Moros y Cristianos* i *La Noche por delante* de Tele 5. Enguany ha tornat a TV3 per iniciar la llarga cursa dels mil i un programes de *Les 1.000 i una*, a la recerca del morbo, el glamour i el que li demani el seu entusiasta públic.

—Ara fa un any se'n va anar de TV3 per moderar el *Moros y Cristianos* de Tele 5 i molta gent el va acusar de traïció. Se'n va fer un gra massa de tot plegat?

—Trobo que hi ha gent que es prenen massa seriosament totes les coses i a mi en sabia greu que hi ha-

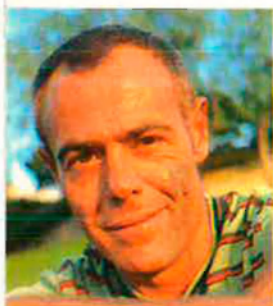
gués persones que no em coneixien de res i que es preocupessin tant per una decisió que prenia jo. Però, a veure, molta gent, què vol dir? Cent o cent-cinquanta persones? Són els que sempre fan soroll perquè la resta de gent em va entendre. Pel carrer cada deu minuts em podia venir algú a renyar però en general se'm va mostrar comprensió.

"A vegades quan veig el contingut del programa penso que estem fent un cafè amb llet perquè no hi ha gires moments "excitants" o d'aquest tipus tot i que el programa acaba a les tres de la matinada."

—S'esperava l'èxit de *Les 1.000 i una* i més tenint en compte que les segones parts mai han estat bones?

—Sóc conscient d'aquesta dita i a més em preocupava. Quan els diaris van començar a dir que dimitia del meu últim espai a Tele 5 el director de TV3 ja em va cridar perquè preparés una nova edició de *Les 1.000 i una*. La meua primera reacció va ser de satisfacció perquè a TV3 no només se'm continuava estimant sinó que m'ho demostraven immediatament. Però també pensava que podria ser un error fer *Les 1.000 i una* perquè la primera etapa del programa va acabar molt d'hora —va durar nou setmanes— i a més a partir de la quarta ja se sabia que me n'anava de TV3, un fet que va donar un punt de morbo que va provocar que els últims programes tinguessin una audiència altíssima. El repte d'enguany era el d'afrontar un programa que havia estat revela-

ció l'any passat i que, dissortadament, es va magnificar massa durant els deu mesos que vaig estar fora quan gairebé totes les crítiques de la premsa de Catalunya passaven per comparar la meua feina a Tele 5 amb el que jo havia fet a *Les 1.000 i una*. La mitificació del programa va durar molt i per això vaig dir als responsables de TV3: Oi que amb un 20% d'au-

diència ja en tenim prou? Em va respondre afirmativament. L'any passat fèiem un programa amb un promig d'un 28% i ara el tenim d'un 32%. Què ha passat? El programa és millor aquest any i, sobretot, la competència és molt tronada, no ens enganyem.

—*Quin és el secret amagat de Les 1.000 i una?*

—Que el programa no té pretensions. Jo he triat fer aquest programa en el plató més petit de TV3. He treballat en una discoteca de 3.000 metres quadrats fins a descobrir que no es pot jugar a ping-pong en un camp de rugbi. Sóc partidari de la distància curta. I estem en una situació, a nivell de pressupost, molt precària perquè és un programa humil. Quan fem promocions de *Les 1.000 i una* nosaltres no ens posem mai cap adjectiu ni jo dic per antena l'audiència que tenim.

—*A Les 1.000 i una hi ha més morbo o glamour?*

—Jo crec que hi ha molt més *glamour*. A vegades quan veig el contingut del programa penso que estem fent un cafè amb llet i que hi ha poc cafè perquè no hi ha gaires moments "excitants" o d'aquest tipus tot i que el programa acaba a les tres de la matinada. Però bé funciona com un tro. Potser es confirma aquella percepció que ja tenia a la primavera que ja no has d'ensenyar pit i cuixa per tenir audiència i que tal vegada ara es valoren altres coses. Crec que ja està superat això de quedar-te fins les dues de la matinada per veure un cul, i menys a l'estiu que un cul el tens a la platja i a l'hora que vols.

—*Em deixes entreveure que no ets partidari de la "fórmula Pepe Navarro"?*

—Només dic que crec que aquella fórmula ara no seria repicable. Estem parlant dels anys 1994, 1995, 1996 i potser aquella fórmula o aquella persona era molt contemporània aleshores... però a mi personalment no em bé de gust veure un programa d'aquell tipus.

—*Les 1000 i una ha estat criticat per part de cert mitjà de comunicació per incloure continguts gais al programa. Què en penses?*

—Aquesta crítica la va fer l'Abc, que és el diari més petit en tots els sentits. Resulta que aquest diari tan petit ha criticat molt que a *Les 1000 i una* hi hagi homosexuals. Jo no penso contestar a això perquè ho trobo tan tronat, és com si algú criticqués un programa perquè hi ha massa gent rossa o massa gent que no pronuncia bé l'erra. Però en tot cas els del programa vam fer una mena de buidatge del contingut d'uns quants programes per veure què teníem de gai cada nit. I comences a mirar i repasar l'escaleta del programa i penses: potser sí que algun dels convidats d'aquesta nit serà gai però, perquè ho sigui no l'has de portar? Tant de bo l'Abc criticqués sempre això i només això.

—*Les 1.000 i una continua després de l'estiu?*

—Sí, fins el 18 de desembre i d'onze a una de la nit.

—*La continuïtat del programa vol demostrar que Les 1.000 i una no és només un programa d'estiu?*

—Es que no és un programa d'estiu! El que passa és que només s'ha vist a l'estiu i sortim amb màniga curta. Quan em vaig plantejar de fer aquest programa no em vaig plantejar de posar-li un títol estacional com "Nits d'estiu" o "El calor de la nit". El títol del programa respon a una aspiració personal: fer 1.001 programes, encara que sigui amb deu etapes diferents, seguits mai! I vaig posar-li *Les 1000 i una* perquè és bilingüe i jo vull que el vegi tothom. Pensa que quan vam dissenyar el decorat vam decidir que l'escenari havia de ser de vellut i d'ant, els materials menys estuencs que et pots trobar. A partir de setembre no canviaré res, només portarem roba de tardor.

—*I no t'espanta la competència martiana?*

—Em fa la mateixa por que la que em feia tornar a

fer aquest programa o que *Les 1.000 i una* d'aquesta nit vagi bé. És evident que la competència és més dura a la tardor que a l'estiu i el que no faré, pel fet de tenir competència dura, és no fer el programa. I que ningú es preocupi perquè si l'audiència és baixa dimitiré deu minuts abans que em facin fora tal i com vaig fer amb el darrer programa de Tele 5. A mi no m'agrada fer programes amb poca audiència, és com una estafa, si et contracten és perquè donis bons resultats. No té cap sentit fer programes que la gent no consumeixi excepte al Canal 33, a La 2 i a Canal +, però en una cadena generalista com TVE, TV3, Tele 5 o Antena 3 si el programa que fas no funciona s'ha de ser honest i plegar. A TV3 ja saben que no hauran de buscar les paraules idònies per dir-me que me'n vagi perquè ja ho faré jo sol.

—*La batalla per l'audiència provoca una pèrdua de qualitat del producte televisiu?*

—És evident que sí però cada vegada els espectadors estem una mica més educats, ja no som tan enzes. Hi ha programes que tenen molta audiència perquè són molt bons com els telenotícies de TV3 on els presentadors no ballen rumbes ni ensenyen els pits mentre presenten. I també és veritat que hi ha programes que es fan descaradament per tenir audiència però no en tenen. TVE porta set o vuit fracassos estrepitosos de programes a l'estil Ana Obregón o dels "gane cien millones de pesetas" com *La llamada de la suerte* i fins i tot Tele 5 ha volgut fer programes amb mi per tenir molta audiència i no els ha funcionat.

—*S'ha de ser un showman per presentar un programa de màxima audiència a la televisió?*

—Ja veus que no perquè jo no canto, no ballo, no em tiro per terra, no sé imitar a ningú ni sé fer el pallaso. Sóc sonso en tots els sentits de la paraula i al meu pro-

"Cada vegada els espectadors estem una mica més educats. Hi ha programes que tenen molta audiència perquè son molt bons com els telenotícies de TV3 on els presentadors no ensenyen els pits."

grama tothom fa coses segons el seu paper i en canvi jo sempre me n'abstinc. No sóc un *showman* i en aquest sentit admiro a l'Emilio Aragón o el Xavier Sardà, que darrerament fa coses que jo, per rubor, seria totalment incapaç de fer.

—*Vas començar fent ràdio als 18 anys. El mitjà radiofònic és indiscutiblement el pas previ abans de donar el salt a la televisió?*

—La gent que treballa a la televisió prové de la ràdio, de la premsa escrita, de la moda, del cine o del teatre i, de tant en tant, ja comença a haver algú que treballa a la *tele* i que prové del propi mitjà. Però de tots els orígens, la ràdio és el camí que ha donat millors resultats perquè no hi ha tanta diferència entre els dos mitjans sobretot a l'hora de fer entrevistes, tenir sentit del ritme o habilitat per improvisar i rectificar sobre la marxa l'escaleta d'un programa. Són qualitats que li són més fàcil a un professional de la ràdio que no pas a un actor que s'ha après el seu paper de memòria.

—*Tens una gran admiració pels late-show nord-americans. Hi ha molta diferència entre els que es fan allà i els que es fan aquí?*

—La gran diferència és en els comunicadors però no amb la qualitat del programa. El senyor David Letterman és infinitament millor que el Sardà o que jo però els nostres programes són molt millors que els d'ell. La gran diferència és que aquests programes tenen més atractiu universal perquè aquesta nit jo potser entrevistaré a una persona que ha demanat tocar un animal com a sensació a la carta i en canvi el Letterman entrevistarà la Demi Moore. Aquests senyors són líders d'opinió, uns monstres catòdics que fa 25 o 30 anys que fan el programa cada dia però el producte és millor el d'aquí, que quedi clar.

—*Has treballat en cadenes públiques i privades. Has notat algun canvi en quan al control dels continguts?*

—**El futbol és sempre el programa-estrella de la televisió i, tanmateix, a tu no t'agrada aquest esport...**

—**No sóc antifutbol ni antires. El que passa és que no m'agrada gens, gens. Una vegada vaig anar a un partit de futbol i se'm va fer etern, i el gran drama va ser que, quan em pensava que ja s'havia acabat, resulta que quedaven quaranta-cinc minuts més. Si ho vaig trobar insuportable *in situ*, imagina't per la televisió!**

sensat ni prudent però ells hi confien molt.

—*I tu acceptaràs...*

—Sí, però que consti que no ho faig per diners, no m'agraden els diners, t'ho juro, sinó m'hagués quedat a Tele 5.

—*Ets conscient que estàs creant un estil propi de fer televisió?*

—No, tinc una manera de fer que em funciona i m'hi sento còmode. Ara bé, que a mi em funcioni no vol dir que li funcioni a un altre. Un estil propi? Home, fa onze anys que m'hi dedico i m'ha tocat sempre fer programes de batalla, programes molt llargs, en directe, diaris... i em sembla que porto més hores de televisió que ningú en aquest país, potser juntament amb la Mari Pau Hugué.

—*I no tens ganes de posar el fre de mà?*

—No, no. Jo vull fer *Les 1000* i una fins que fem mil i un programes. I me'n queden 930 i escaig...

—No, crec que, diguin el que diguin les audiències també són importants en un mitjà públic i més en l'àrea on jo treballa, la d'entreteniment. Penso que treballar en una televisió pública és més difícil perquè cal el rigor exigint per un ens públic però tenint en compte que l'audiència també és molt important, com si fos una privada. A TV3 ningú m'ha demanat mai el contingut del programa ni m'han exigint que fes alguna cosa i, pitjor encara, que no en fes una altra. Suposo que si algun dia en faig una de ben grossa ja me'n penediré.

—*I tu que has fet tantes coses a la televisió, creus que queda res per inventar a la petita pantalla?*

—Penso que s'ha inventat tot però encara podem descobrir com fer-ho, que és el que és nou, la forma més que el contingut.

—*M'han comentat que el setembre t'incorpores a Catalunya Ràdio...*

—És cert, tinc una oferta d'aquesta emissora per fer el programa de tarda. Jo ja els vaig dir als de la ràdio que no és

